

30 ÉVIG A ZALAI GYERMEKEK SZOLGÁLATÁBAN

Oláh Rozália, a Deák Ferenc Megyei és Városi Könyvtár gyermekkönyvtárának vezetője, a Zalai Gyermekkönyvtáros Műhely szakmai irányítója 2013. márciusától nyugállományba vonult. Vele készült az alábbi interjú, amelyben bemutatjuk pályáját:

Mikor találkoztál először a gyermekkönyvtári munkával?

A gyermekkönyvtári munkával legelőször gyermekkorom színhelyén, a Fejér megyei Sárbogárdon kerültem kapcsolatba, amikor 1971-ben, gimnáziumi tanulmányaim befejezése után gyermekkönyvtárosként dolgoztam az akkori Madarász József Járási Könyvtárban. Itt találkoztam először a pálya szépségeivel abban a kicsiny gyermekkönyvtárban, ahova gyermekként magam is rendszeresen jártam.

Milyen képzéseket szerezte, amely felkészítette erre a hivatásra?

Felsőfokú diplomámat a Szombathelyi Tanárképző Főiskola könyvtár-magyar szakán szereztem meg – nappali tagozaton. A főiskolás évek idején szakkollégium keretében mélyebben is elsajátítottam a gyermekkönyvtári ismereteket, a Könyvtártudományi Diákkör tagjaként 1973-tól 1977-ig e témában végzett munkámért „kiváló” minősítést kaptam. Az egy éves Gyermekkönyvtárosi szaktanfolyamot – már gyakorló gyermekkönyvtárosként - az Országos Széchényi Könyvtárban végeztem el.

A könyvtáros szakma 30 év alatt sokat változott, a számítógépesítés, az internet megjelenése megváltoztatta az információszerezés technikáját és módját, mindehhez könyvtárosként is alkalmazkodni kellett. Úgy éreztem, szükség van a szakmai ismeretek teljes megújítására, ezért - számos informatikai továbbképző tanfolyam után - 2001-2003-ban elvégeztem az ELTE könyvtár kiegészítő szakát, mely új lendületet adott a korszerű gyermekkönyvtárosi módszerek bevezetéséhez.

Az első szakmai tapasztalat mindig meghatározó az ember életében. Te hol szerezted meg a gyakorlati tapasztalatot?

Első munkahelyeim közül a szombathelyi Berzsényi Dániel Megyei Könyvtár volt számomra a meghatározó: itt a módszertani osztály hálózategozójaként három év alatt jelentős gyakorlatot szereztem a könyvtári munka csaknem valamennyi területén. A szombathelyi Megyei Könyvtár magas szakmai színvonalra törekvése és mindenkire vonatkozó munkafegyelme későbbi munkámat is nagymértékben meghatározta.

Hogyan kerültél a zalaegerszegi Megyei Könyvtár gyermekkönyvtárba?

Családi okokból 1983-ban Zalaegerszegre kerültem, s ekkor visszatérhettem kedvelt munkakörömhöz: a zalaegerszegi Megyei Könyvtárban tíz évig gyermekkönyvtáros voltam, majd 1992-től húsz éven át gyermekkönyvtári csoportvezetőként dolgoztam. A középvezetői munkakörben igyekeztem olyan csapatot szervezni, akik együtt – egymásért tevékenykednek a mindenkori cél elérése érdekében. A vezetői munkát szolgálatnak tekintetem; az ebből adódó felelősség sokszor nyomasztja az embert, ugyanakkor példaadásra is ösztönöz.

1976-tól 1994-ig a megyei gyermekkönyvtár az akkori MMIK Kisfaludy utcai épületében működött, általános iskolák és óvodák közelségében. Két teremből álló gyermekkönyvtárban fogadtuk a gyermekolvasókat – 40-45 fős osztályok jöttek a '80-as – '90-es években havi rendszerességgel könyvtári foglalkozásokra és csoportos kölcsönzésekre. Sokan és sokat olvastak, falták a gyerekek a képregényeket („*ők már akkor tudták, hogy milyen olvasnivalót „szeretnének”*”), a kisebbek kölcsönöztek diafilmeket is.

Ekkor már olyan foglalkozásokat tartottunk, melyeken az olvasmány mellé a zenét és a képeket is társítottuk, azaz komplex módon közvetítettük a művészeteket a gyermekeknek. Irodalmi és környezetvédelmi vetélkedőket, levelezős játékokat szerveztünk, rajzpályázatokat indítottunk. „*Kutassunk együtt!*” – házikót állítottunk fel a könyv- és könyvtárhasználati ismeretek gyakoroltatására. A gyermekkönyvtári *fonotéka* segítségével zenét-mesét hallgathattak lemezjátszóról és kazettás magnetofonról a gyerekek; író-olvasó találkozókat is szerveztünk számukra.

Ez volt a „hőskor”, amikor nem kellett különösebben „csábítani” a gyerekeket a könyvtárba, óvodai - iskolai keretben megszokták és megszerették, tömegesen látogatták gyermekkönyvtárunkat, és sok könyvet kölcsönöztek.

Mennyiben változott meg a gyermekkönyvtár helyzete, amikor 1995-ben a a Deák téri főépületbe költözött?

1995 januárjában valóban új fejezet kezdődött a megyei gyermekkönyvtár történetében, és a gyermekkönyvtárosok munkájában is, amikor a főépület tetőterébe költöztünk. Megszűnt a különállás, mely sok esetben mostoha sorsot jelentett. Az új évezredbe lépve a képi kultúra térnyerésével fokozatosan megváltozott a gyerekek olvasáshoz való viszonya, a nyomtatott dokumentum már régóta nem egyedüli médium volt, a televízió és a számítógép, majd az internet megváltoztatta a gyerekek olvasási szokásait is: kevesebben és kevesebbet kölcsönöznek könyvet.

A demográfiai hullámvölgy következtében csökkent gyermekolvasóink száma, szerepváltásra kényszerültek a gyermekkönyvtárak. Új médiapedagógia módszereket vezettünk be, ahol a gyermek nem csupán befogadója egy foglalkozásnak, hanem aktív résztvevője. Az interaktivitás mellett a játékosság és a kreatív készségfejlesztés áll a gyermekekkel való foglalkozások középpontjában. E közben - de nem mellékesen - ajánljuk az olvasnivalót.

Az új igényeknek megfelelően „új köntösbe” öltöztettük a gyermekkönyvtárat, játékos-színes környezet fogadja ma a látogatót.

Új módszerek és eszközök állnak rendelkezésünkre, melyek vonzzák a gyerekeket, s melyek szórakoztatva tanítanak: játékos honlapok, DVD-k bemutatása éppúgy érdekes számukra, mint a kézműveskedés, a papírszínház-bemutató, a báb- és drámafoglalkozás,

vagy éppen a verses-zenés gyermekműsor és a szabadtéri programok (vidám vetélkedő a téren, túrázás, kirándulások, hőemberépítés). De szívesen vesznek részt „klasszikus” közönségtalálkozón is, hiszen a könyvek íróival való ismerkedés nagy élményt jelent mindenki számára.

A külön teremben levő számítógépek, melyek – az egyéni használatán túl -, csak program esetén vonják el figyelmüket a könyvtári világtól, ahol azért még mindig nagyon érdekes a színes, képekkel gazdagon illusztrált könyv. A gyermekkönyvtári könyvajánló *Meseifa* mellett sokszor megállnak, hogy az érdekes, témánként változó alakzatokon elhelyezett címeket és ajánlásokat elolvassák, ötletet merítsenek a könyvválasztáshoz.

A gyerekek öntevékenyen kapcsolódnak be közösségi klubjaink életébe: a *Cimbora klub* tagjai olvasásszeretők és művészetkedvelők. Megemlíthetjük gyermekkönyvtárunk legújabb kezdeményezését is, melynek első foglalkozása áprilisban volt: a *Tappancs barkácműhely*, ahova kézműveskedni érkeznek a gyerekek szüleikkel-nagyszüleikkel – remélhetően megszeretik ezt a programunkat is.

A programokhoz szükséges anyagi erőforrásokat pályám első évtizedében könyvtárunk saját költségvetése biztosította. A rendszerváltás után mindez megváltozott: pályázatok útján vagy/ és szponzorok segítségével tudtuk megvalósítani a rendezvényeket. Az elmúlt két évtizedben nagyon sok városi, megyei, országos és EU-s pályázatokhoz készítettünk programtervet, illetve valósítottuk meg sikeresen a gyermekrendezvényeket.

Hogyan változtak az elmúlt évtizedekben az olvasásra szoktatás technikái?

Az olvasásra szoktatásnak a könyvtár egyik fontos színtere, kiegészíti az iskola és a család meghatározó szerepét e téren. A könyvtárba a gyerekek egyénileg vagy szülői kísérettel, illetve csoportosan érkeznek. A könyvtárosok olvasmányajánló és tájékoztató tevékenységet végeznek igény szerint minden kölcsönzéskor. Ez így volt régen, és így történik ma is.

Ezen kívül a könyvtári foglalkozásokon, klubtalálkozókon, nagyobb rendezvényeken volt és van lehetőség a könyvek népszerűsítésére. A klasszikus felolvasás mindig szerepet kap ezeken a programokon, míg régebben például hangos diafilmmel, majd video-részlettel szemléltettünk, ma az egészen kicsikkel játsszunk, interaktív DVD-vel ismerkedünk, a nagyobbaknak megmutatjuk honlapunk könyvajánlóját vagy például az interneten a Gyermekirodalmi adatbázis használatát. Míg régen nyomtatott könyvajánlókat készítettünk egy-egy író könyveiről, ma tematikus könyvjegyzékeket állítunk össze, ez sem változott. *Meseifa*-pályázat keretében egymásnak is ajánlanak a gyerekek olvasnivalót. Mostanában észrevettük hogy nagyon szeretnek szabadon válogatni a kisebbek az asztalokra kitett, szép, színes-képes borítóval „csalogató” könyvek között, és inkább 3-4. osztályos kortól választanak szívesen a polcra is. Hónapról hónapra változatos foglalkozásokon ismerkedünk közösen a mesék és a versek világával, a nagyobbaknak irodalmi játékokat, versmondó versenyeket szervezünk, és bekapcsolódunk a országos olvasás népszerűsítő akciókba (Internet Fiesta, A könyvtárosok világnapja, A költészet napja, Gyermekkönyvnapok, Őszi könyvtári napok, Gyermekkönyvhét). Az olvasásra szoktatás technikai és módszerei szélesedtek, bővültek az évtizedek során, de a lényeg nem változott: érzelmileg kell a gyerekeket a könyvtárhoz kötni, és akkor nagy valószínűséggel olvasóvá emberré válnak és később is rendszeres látogatóink lesznek.

Hogyan kellett a vizuális kihívásokkal időről időre szembenézni?

Tény, hogy a képi kultúra elterjedésével a televízió és a számítógépes ismeretszerzés – gyerekek esetében a számítógép nyújtotta lehetőségekkel való ismerkedés (játékok, elektronikus kommunikáció, közösségi oldalak látogatása) - a szabadidős tevékenységek között első helyen szerepel. Azt mondhatjuk, hogy a net-generáció számára ez ma már természetes élettér, és mivel ez a tevékenység is az olvasáson alapul, jó esetben kiegészíti a nyomtatott dokumentumok használatát. Fontos, hogy a gyerekeket megtanítsuk televízió esetében az igényes műsorválasztásra (ebben a családnak van nagyobb szerepe), illetve megmutassuk a számukra értékes, internet nyújtotta lehetőségeket, ez szép és érdekes könyvtári feladat.

Milyen maradt a kapcsolat a régi olvasókkal, akik talán már gyerekeiket, unokáikat is elvitték a könyvtárba?

Erre nem könnyű válaszolni, mert egy nagy könyvtárban, 2000 körüli gyermekolvasó esetében az emlékezetünkre hagyatkozva kutatjuk, ki hagyott nyomt bennünk; azt kevésbé tudjuk megbecsülni, hogy a gyermekkönyvtárban eltöltött idő által ki mivel gazdagodott.

Örömmel tapasztaljuk, hogy egyre több szülő hozza el kicsiny gyermekét, gyermekeit, és ajánlja régi kedvenc könyveit a csemetének. De gondoljunk csak olyan gyermekolvasókra, mint *Karáth Anita*, aki még az MMIK-ba járt hozzánk, vagy *Bajnóczy Zoltánra* (régén „Zolika”), versmondó versenyünk rendszeres szereplőire, ők ma már gimnáziumban tanítva művelik és oktatják az irodalmat. Az ifjú tehetség, *Trömböczki Napsugár* („Napsi”) is tehetséggondozó versmondó versenyünk győztese között volt éveken át, és olvasóként is gyakran látogatta gyermekkönyvtárunkat. Ő most - végzős gimnazistaként - gyermekműsort vezet a televízióban, számos más sikere mellett. De kedves olvasótáborosomat is említhetem, akinek életre szóló élményt jelentett a tábor: *Vica (Bangó Éva)* egyetemistaként is sokszor meglátogatott bennünket! Remélem, hogy sok gyermekben sikerült felébreszteni az olvasási kedvet, és elhítenni azt, hogy a könyvtár egy olyan hely, amire a gyerekek azt mondják: „király!”.

Mit jelenthet a könyvtár „zajos világunkban” a gyermekolvasóknak?

Látogatóink számára mondhatnánk, hogy a „nyugalom szigete”, könyvtárosként szép hivatás gyakorlásának színtere. Kedves és szinte megható látvány a gyermekkönyvtárban, amikor csoportos kölcsönzés után a gyerekek letelepednek a szőnyegre, és csendesen elmerülnek a könyvekben. Amikor egy olvasó levesz egy újságot a folyóirat lapozóról, kedvére böngész a polcok között, leemel egy könyvet, belenéz, olvas. Ritka pillanatok a nagy rohanásban!

A hagyományos gyermekkönyvtárosi munka mellett milyen kezdeményezéseket emelnél ki, amelyre Te is szívesen emlékszel vissza?

Elsőként említem *Tarkaforgó* című módszertani kiadványsorozatunkat, melyek darabjait tanévenként állítottunk össze, bennük a módszertani szempontból értékes munkáink (foglalkozások, vetélkedők, pályázatok) leírásait adtuk közre már 22

alkalommal. Az utóbbi évtizedben a különböző pályázatokban való közreműködés jelentős munkaidőt igényelt, mivel könyvtárunk a színvonalas működéshez szükséges anyagi forrást csak így tudta biztosítani, ezért a kiadvány éves rendszerességgel nem jelent meg. A ma is időszerű Tarkaforgó-füzetek digitalizálása már megtörtént, a módszertani kiadványok honlapunkról letölthetők.

Az *Integrációs művészeti foglalkozások hátrányos helyzetű gyerekeknek* programsorozat foglalkozásaival vezettük be gyermekkönyvtárunkban a korszerű foglalkozástípusokat: bábjáték, dráma- és kézműves foglalkozás, verses-zenés műsor, DVD-, honlap- és papírszínház bemutató.

Gyermekkönyvtárunk új honlapjának tartalmi-formai tervét Tóth Renáta kolléganőmmel együtt készítettük, és közösen szerkesztjük. A honlapról készült pályázatával ő nyerte el 2010-ben Az év fiatal könyvtárosa pályázat különdíját. Az új honlap gazdag tartalommal, gyermekbarát főoldallal jelenik meg, és láthatóvá teszi szinte valamennyi szolgáltatásunkat (munkánkat) a nagyvilág előtt. A honlapról is elérhető gyermekkönyvtári blogunk a könyvtár népszerűsítés és interaktivitás nagyszerű eszköze.

Az *Irodalmi kalandozások* megyei levelezős játék (előző neve *Barangolás a gyermekirodalomban* volt), ebben az évben 20 éves lesz, és még mindig nagyon szeretik a pedagógusok-gyerekek egyaránt. Évente három ifjúsági regény olvasását kérjük a játékosoktól, melyekhez kapcsolódó rejtvényfüzetet oldanak meg. A levelezős játék feladatlapjait a Dózsa-iskola pedagógusai: Sárjáné Heindl Livia és Tóthné Hantos Katalin állítják össze, ők ebben a játékban partnereink.

A Zalai Gyermekkönyvtáros Műhely 1995-ben, az első Összefogás a könyvtárakért – akció keretében alakult azzal a céllal, hogy a megye gyermekekkel foglalkozó könyvtárosainak szakmai segítséget nyújtsunk a találkozások-továbbképzések és közös munkák (irodalmi versenyek, könyves ünnepek szervezése) keretében. A Műhely munkáját a Gyermekkönyvtári Információ (GYI) című online szakirodalmi szemlével is támogatjuk, melyet a Műhely koordinátoraként szerkeszttek 2004 óta - a megyei és városi gyermekkönyvtárosok közreműködésével.

Gyermekkönyvtári *szakmódszertani tevékenységemben* hangsúlyos volt a *mentori feladatok* ellátása. Ez egyrészt a főiskolai-egyetemi hallgatók instruálását jelentette szakmai gyakorlatuk idején, másrészt az újonnan belépő gyermekkönyvtárosok mentorálását, bevezetését a gyermekkönyvtári munkába a munkakezdéstől egészen az önálló munkavégzési szint eléréséig. Itt jegyezném meg, hogy kölcsönös segítségnyújtás jellemzi a gyermekkönyvtári csoport tevékenységét, mindig arra törekedtünk, hogy a lehető legjobb színvonalon szolgáltatassunk. Munkánkról nagyon sok pozitív visszajelzést kaptunk a gyerekektől, pedagógusoktól, szülőktől egyaránt - ezek újabban honlapunkon is olvashatók. A jól sikerült rendezvények, programsorozatok, vagy a könyvtárosi segítség eredményeképpen született 5-ös dolgozat, a sikeres versenyeredmény, de a középiskolásként vagy egyetemistaként is „visszajáró” egykori gyermekolvasó – mind-mind növelték lelkesedésünket és munkakedvünket.

A Deák Ferenc Megyei Könyvtár 60. születésnapjára készült jubileumi kiadványban a megyei *gyermekkönyvtár történetének* elkészítése szép feladatot jelentett számomra, hiszen az aktív dolgozók közül a hatvan évből a leghosszabb időt, csaknem 30 évet én dolgoztam a megyei gyermekkönyvtárban. Gyermekkönyvtárunk 60 éves története megtalálható *A Deák Ferenc Megyei Könyvtár és a megyei könyvtári ellátás története (1950-2010)* c. kiadványban, valamint olvasható honlapunk *Felnőtteknek – Tanulmányok* menüpontjában is.

A *Cimbora klub* létrehozásának szándékát évekig halogattunk, míg belevágtunk, mert érdekelt bennünket, hogy a kisiskoláskoron túl, amikor már önállóan választanak a programlehetőségek közül a kamaszok, van-e igényük a gyerekeknek rendszeresen találkozni-barátkozni egymással, beszélgetni jó könyvekről és egyéb „érdekességekről” (művészetekről). Az elmúlt három év bizonyította, hogy egyre több gyermek (és felnőtt!) cimbora érzi úgy, hogy jó együtt lenni havonta egyszer a gyermekkönyvtárban – nívós programokon.

Végül nagyon szívesen emlékezem a nyári balatoni olvasótáborokra, melyeket 15 nyáron át a József Attila Városi Könyvtár két munkatársával (*Kereki Judit, Szekeresné Farkas Matild*) szerveztünk, amelyek mindig sok-sok élményt nyújtottak a gyerekeknek, és igazi szakmai kihívást és feltöltődést jelentettek számunkra is.

Milyen szakmai sikereket, elismeréseket értél el?

A szakmai sikerek, elismerések mindig közösek a munkatársakkal, még akkor is, ha egyénileg kapjuk, ezért köszönet jár mindazoknak, akik bármilyen módon a munkámhoz segítséget nyújtottak.

Az *Országos Pedagógiai Könyvtár és Múzeum – pályázatán „A komplex csoportos foglalkozások szerepe a tanulók önálló ismeretszerzési készségének alakításában”* című pályamunkám 1985-ben *I. helyezett lett*, egyúttal ezért *Zalai nívódíjat* is kaptam. 1988-ban *Miniszteri dicséretben* részesültem. A *Zalaegerszeg kultúrájáért* – kitüntetését 2000-ben vettem át, a *Magyar Könyvtárosok Egyesülete – emlékéremnek* 2008 óta vagyok birtokában. Ez utóbbi kitüntetés érdekessége, hogy a MKE Gyermekkönyvtáros Szekciója javasolt kitüntetésre, melyben akkor elnökségi tag voltam, és közvetlen gyermekkönyvtáros kollégáim készítettek el a kitüntetésre felterjesztéshez szükséges szakmai jellemzést. Azt gondolom, hogy munkánkat azok ismerik legjobban, akikkel a nap minden órájában együtt dolgozunk.

Ezúton is köszönetet mondok azoknak a gyermekkönyvtárosoknak, akik közvetlenül segítettek munkámat az elmúlt évtizedekben, név szerint: *Bangó Béláné, Csiszár Ágnes, Fejesné Szabó Piroska, dr. Henczi Sándorné, Kovács Ágnes, Kustán Jenőné, †Tímárné Németh Valéria, Tóth Judit, Tóth Renáta, †Vörös Lászlóné*. És persze köszönet illeti legfőbb partnereinket, a pedagógusokat, Zala megye és Zalaegerszeg város könyvtárosait, a kulturális társintézmények dolgozóit a partneri segítségnyújtásért; külön köszönöm Zalaegerszeg város önkormányzata gyermekkönyvtárunknak nyújtott anyagi támogatását, melyre sok éven át számíthattunk, s ami nélkül nagyon sok rendezvényünk nem valósulhatott volna meg.

Voltak-e kudarcok...?

30 év alatt? Igen, természetesen. Hogy csak egy nagyon lényegeset említsek: Az utóbbi években könyvtárunk az alapszolgáltatáson kívüli tevékenységeket és a fejlesztéseket csak pályázati forrásból tudta biztosítani. A forráshiány nehezítette a tervezett programok megvalósítását, esetenként programváltozásra is sor került, ami iránt kevés megértést mutattak az „elszenvedők”.

Milyen érzéssel távozol az aktív könyvtárosok köréből?

A távozás lehetősége már 8 hónapja adott volt számomra, nehéz volt megválni a szeretett hivatástól. A könyvtáregyesítés során megszűnt a munkaköröm, végül ez vezetett a döntéshez. A szabadságot választottam, Eörsi István négy sorával köszöntem el, mert úgy gondolom, ez megfelelően jellemzi a bennem kavargó érzéseket: „*Vedd példának a madarat, / Olyan szabad, hogy visszazáll. / Ki messze megy, az itt marad. / Ki itt marad, az messze jár.*”

Sebestyénné Horváth Margit

Rendhagyó elkészítő

Kedves Rózsika!

1983 – 2013. Harminc kemény munkával eltöltött év... Kimondani is sok. Harminc gyönyörű-kedves esztendő a gyermekkönyvtár szolgálatában, a gyerekek esztétikai fejlődését segítve. Hosszú könyvtárosi pályafutásod, szakmai életutad mottója leginkább a József Attila idézet lehet:

***„...dolgozni csak pontosan, szépen,
ahogy a csillag megy az égen,
Úgy érdemes.”***

Bizony, így végeztél szakmai alázattal a Rád bízott gyermekkönyvtári munkát. Lehetett szó kiadványszerkesztésről, iskolai csoportfoglalkozások megtartásáról, különböző szakmai rendezvények lebonyolításáról.

*- Hogy mi jellemezte munkádat? Nagyon összetett fogalmakban tudunk csak válaszolni:
- Bölcsesség, szakmai alázat, hatalmas élettapasztalat, pontosság, empátia és még sorolhatnánk. – Meg kell említenünk szívélyes modorodat, segítőkészségedet a kollégákkal szemben.*

Voltunk páran, akik egyik napról a másikra „csöppentünk bele” a gyermekkönyvtári munkába. Sokat segítettél, türelmesen viszonyultál az elején még talán csetlő-botló fiatal „új kollégákhoz”. Nagy-nagy lámpalázzal tartottuk meg az első foglalkozásunkat. Aztán a végén – látva a kíváncsi gyerekszemeket, arcodon a mosolygást – megkönnyebbülten fellélegeztünk. Sikerült! Legközelebb talán még jobban sikeredik majd a foglalkozás!

Sok-sok szakmai tapasztalatodat adtad át önzetlenül az új munkatársaknak. Aztán az évek múltával összekovácsolódott kis csapatunk...

Tudjuk, hogy egyik kedvenc versed Ady Endre: Az elsőség jósága című verse

***„Ha nem igaz, hát hazudom,
Hogy még mindig első vagyok,
Magam vagyok
Szabad mezőn, szűzi úton.***

***S én alamizsnás nem leszek.
Én sohse leszek második,
Bus második,
Mert a jóság-szándék vezet.”***

Mennyire igazak ezek a sorok a munkásságodra! Szeretted minden a legjobban, legpontosabban véghezvinni. 41 év könyvtárosi szolgálatban, 30 hosszú év gyermekkönyvtárosként... Most már mondhatod, hogy rád fér a pihenés, a nyugalom, az otthon melege.

Nyugdíjba meneteled alkalmából mit is kívánhatnánk? Jó egészséget, optimizmust, pihenést, sokszínű utakat a nagyvilágba, szóval kikapcsolódást a szürke munkás hétköznapiakból. Még hosszú-hosszú ideig élvezhesd a nyugdíjas évek szépségeit!

Mi nagy-nagy szeretettel köszönünk el Tőled!

Piroska, Reni, Éva